

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XX.

V Celovcu, 4. aprila 1901.

Štev. 14.

Št. Jakobska in Rožeška šola.

(Odgovor.)

Ko bi že takoj spočetka ne bil prepričan, da je naša Št.-Jakobska slovenska šola prava, ker sloni na podlagi materinega jezika šolarjev, ki jo obiskujejo, in ko bi ne bil že davno vedel, da so istotako slabo vravnane vse takomenovane utrakvistične p. d. nemške šole po slovenskem Koroškem, ker je njihov učni jezik šolarjem tuja nemščina, bi me o tem morali prepričati strastni napadi, ki so se kakor hudobni sršeni vsuli iz listov: „Kärntner Nachrichten“ in „Bauernzeitung“ na moje članke v „Miru“. Veseli me, da sem tako srečno zadel prav v sredo sršenovega gnjezda. Ko bi mojim člankom nihče ne bil odgovarjal, moral bi misliti, da jih je le malokdo bral in se nikogar niso prijel — ker so pa kar v dveh imenovanih nemških listih odgovori, in jih „Bauernzeitung“ v eni sami številki ima celo tri, vidim, da nisem pisal za stonj. Da so odgovori sevé „zasukani“ tako, kakor ugajajo imenovanim listom; da je v njih vse polno sumničenj, ki niti z eno besedico niso dokazana; da je v njih celo morogo lažij, temu se ne bode čudil nihče, ki vé, da se našim nasprotnikom ne gre za pravico in resnico, ampak le za samoblastno nadvlado nad nami. Radi tega se mi zdi neuspešno delo, odgovarjati nasprotnikom: prepričati jih ni mogoče, ker ja ničesar ne verjamejo, kar jim ne ugaja. Ker pa drugi menijo, da ne bi bilo prav, ko bi molčal, in da pokažem, da mi še prav nič ni zmanjkalo sape, naj odgovorim par vrstic, pa samo na najglavnejše „nepravilnosti“.

G. dopisnik pravi, da sem „svoja opazovanja o Št.-Jakobski in Rožeški šoli znal tako zaviti, da se zdajna jezikovna vravnava Št.-Jakobske šole vsakemu manj mislečemu bralcu vidi izvrstna. Jaz bi ne vedel, kaj bi bilo treba še zavijati, ko iz navedenih nalog pač vsak, tudi več misleči bralec, ako ni slep ali pa pristransk, brez zavijanja lahko spozna, da šola, ki donaša takšen sad, mora biti dobra! Sevé, meni ne verjamete. Prosto vam! Idite prašat šolske nadzornike, ki šolo nadzorujejo, in vsi brez izjeme bodejo gledé splošnega uspeha šole pohvalili, kakor so jo že večkrat pohvalili. (Kateri merijo šolo samo po znanju nemškega jezika, tisti sevé sodijo drugače.) Naravnost laž je trditev g. dopisnika, o slovenski nalogi, katero je

pisala šolarica II. razreda v Št. Jakobu, „ni niti najmanjše napakice!“ Gospodine: celih 17 napak je v ovej nalogi, reci: sedemnajst — vi pa še ene nočete videti. Glejte, kako grdo lažete, potem pa se drznete meni očitati, da zavijam. Zavijanje je na vaši strani, ne na moji. Da bi mogli tem bolj mahnuti po meni, da Št.-Jakobski in Rožeški šoli nisem pisal resnice, niti ne sramujete lagati. Fej vas bodi!

„Moje dokazovanje je pristransko in meni je samo na tem ležeče, da bi prehvalil Št.-Jakobsko šolo ter metal ljudem pesek v oči“ — tako trdite vi, g. dopisnik, a kje pa imate dokaze? Blebetati zna kmalu kakšno babše, da ima le jezik, svoje žlobudranje pa tudi dokazati, je druga reč. Meni pač ni treba prehvaliti šole, v kateri pišejo šolarji tako nalogo, da vi niti verjeti ne morete, da so jih res pisali tako dobro! Taka šola se hvale sama. Žalibog, da je naši ljudje ne poznajo in je zato ne cenijo tako, kakor zasluži. Ljudem pa to šolo pokazati, kakoršna je, to je bil moj namen, in nobeden drug.

Laž je dalje tudi to, kar pišete, da sem iz Št.-Jakobske šole izbral le najboljše naloge, iz Rožeške pa najslabše — drugi dopisnik piše bolj previdno: „Sie könnten benützt haben!“ — Izven onih nalog, katere sem v originalu — g. drugi dopisnik, idite in pogledajte v Celovec, pa vam ne bode treba druge sumničiti nepoštenega dejanja ter farizejsko zdihovati: „wer bürgt mir dafür...“ — poslal uredništvu „Mira“, so vse, Št.-Jakobske kakor Rožeške, naloge pri meni na razpolago; kdor ne verjame mojim besedam, naj pride pogledat in prepričal se bode, da so iz Št.-Jakobske šole tudi še druge naloge ravno tako dobre, kakor v „Miru“ objavljene, in da je tudi iz Rožeške šole še mnogo ravno tako slabih, kakor so one v „Miru“ (namreč od slovenskih šolarjev! nemški šolarji me ne brigajo. Zakaj sem v „Miru“ navedel eno nalogo tudi od nemškega fanta, sem povedal na dotičnem mestu — blagovolite pogledati, da ne bode treba zopet sumničiti).

Dalje modrujete: „Opazka, da fant, ki je pisal nalogo z 60. napakami, ni zabite glave, ker ima iz krščanskega nauka razred 1.“ — Ali se to ne pravi zavijati, da je groza? Sedaj še le vem, zakaj „sofiste“ tako dobro poznate — samega sebe mora človek pač poznati do dna duše. S samo

besedico ker ste jo zavili res prav po mojstersko! Pogledajte vendar, kaj sem pisal jaz, in primerjajte, kar trdite vi! Jaz sem pisal: „Ta-le nemški fant že od doma zna nemški in se je že tri leta učil nemški; in ni hudoben in ni zabiti; v krščanskem nauku ima celo razred 1.“ — Tudi jaz dobro vem, da so nekateri šolarji, ki v krščanskem nauku znajo prav dobro, v nekaterih drugih predmetih pa so bolj slabi; nisem pa še naletel na nobenega šolarja, ki bi bil priden in ne zabiti in bi imel v krščanskem nauku razred 1, v vseh drugih rečeh pa bi bil čisto za nič! — Kaj pa hočete reči z nadaljnimi besedami, da kdo lahko zna katekizem od besede do besede na pamet, pa vendar sedi kot hudodelec v ječi? Gospodine, vaše „Geistespinzter“ bode treba bolj razglasiti; bi bilo škoda, ko bi svetili samo vam. Pa saj potrebujete takih svetilk, ker sila kratkega — spomina ste, ali pa prekratke logike! Le pogledjte, kar pišete v dveh stavkih zaporedoma: „Opazka, da fant, ki je pisal nalogo z 60 napakami, ni zabite glave, ker ima v krščanskem nauku razred 1. — ne dokazuje nič! — nekaj pozneje pa pravite: „Ungenügende Resultate kann nur ein sehr schlecht geleiteter Religionsunterricht zeitigen (= naloge so le zato tako slabe, ker se krščanski nauk slabo poučuje)! Seveda, enkrat kaže bolje tako, drugokrat pa bolje drugače, zato zavijajmo, saj poznamo „sofiste“, resnica pa bodi, kjer hočeš.

Da je med govorjenjem in pisanjem velika razlika, sem vedel že prej, preden ste mi to povedali vi, zato sem pisal: „v pisavi (nemškega jezika) Št.-Jakobski šolarji prav nič ne zaostajajo za Rožeškimi; v govorjenju jih bodejo sevé Rožeški prekosili, to pa ne zavoljo nemške šole, ampak zato, ker imajo priložnost govoriti z nemškimi otroci! V teh mojih besedah je tudi odgovor drugima dvema dopisnikoma v „Bauernzeitung“. ki tako radovedno poprašujeta, zakaj nekateri Št.-Jakobsčani pošiljajo svoje otroke v Rožeško šolo? Zato, ker se tam res privadijo več nemškega govorjenja, kakor v Št.-Jakobski šoli, ker imajo priložnost občevati z nemškimi otroci! Razumite? — „Bei Ihnen, Herr Pfarrer, gieng es ja auch ganz leicht“, namreč z učenjem nemškega jezika, piše drugi g. dopisnik! Dà, šlo je, pa ne po vašem receptu, ampak po mojem! Jaz se nemščine nisem naučil v domači utrakvistični šoli in tudi ne v utrakvistični

PODLISTEK.

Odpadniku!

Te gore, dole, te poglej,
Kedó prebiva tu, povej!
Ne veš li — dobro ti je
znano,
Da tu slovenska je posest.
In to ti potrjuje vest!
Ne, — vest zamoril si že rano;
Če kdaj se zamoriti dá
Očitane vesti, srcá.
Pač dá uspavati se včasí,
Srcé miruje, vest molí,
A kedar zopet se vzbudi,
Tem silnejši so njeni glási.
Ne gledaš li v spominu kočé,
V kateri dete nežno joče?
A mlada mamica sladkó
Zapoje pesemco tešečo,
Solzé otré z rokó ljubečo,
Obríše líčice mokró.
Pa, ko utihne petje mame,
Skalé mu spet solzé oči:
Iz zibke mati dete vzame
In z lastnim mlekom je doji.
Slovenka spetjem je tešila,
Slovenska mati te dojila!
In rasel srecen si otrok,
Slovenske govoričice zvok
Donel ti vedno na uhó je.
Odrasel si, odšel med svet,
In upalo je ljudstvo tvoje,
Da ti mu boš čez nekaj let
Ponos in radost in zaščita,
Da svoje ljudstvo vodil boš
Značajen, neustrašen mož,
Da nova zora mu zasvita,
Prežene sen težak in noč.

Oj, národ, ki se vzbuja, vstaja,
V življenje novo se poraja,
Trebuje mož iz kmečkih koč!
Trebuje mož iz svoje srede,
Ki ga poznajo, in vedó,
Kako živi slabó, težkó,
Ki v svetu so nabrali vede.
In morejo mu in hoté
Podáriti glavó, srcé. —
Ti pač odšel si iz národa,
A vrnil vanj se nisi več;
Postal tujincem si oproda
In nosiš jim krivice meč.
Insam se z mečem tem bojuješ,
V železje lastno mater kuješ.
Za tisoč se boriš krivic,
Ki národ mora jih trpeti,
Iz kterega si šel pred leti.
Ne slišiš, da obupen klic:
„Umiramo!“ povsod se glási?
Ne veš, da v mestu, trgu, vasi
Podi nas tujec proč z domóv?
Vse veš! — A ti si rob njegov!
Prodal si tujcu ljudstvo svoje,
Pošiljaš nad-nje tujcev roje,
Da preženó je z rodnih tal.
I sebe tujcu si prodal
Za nekaj zlatov, srebrnjakov,
Mordá za nekajčastnih znakov;
A pravega bogastva ni
Prinesla ta kupčija tebi,
Prinesla prave ni časti!
Kako zaničeval te ne bi,
Kdor je Slovenec — narodnjak
In kdor je tujec — poštenjak?!

Pa tudi, kdor te povikšuje,
Lepó, sladkó ti govori,
In te navidezno časti,
Na dnu srca te — zaničuje! Bogdan.

Zakaj se je Jurgla poboljšal?

(Iz češkega. — Svečan.)

Na Valaškem ni bilo daleč okoli tako prepirljivega kmeta kot je bil Jurgla. Z vsemi se je prepiral in radi malenkosti takoj tožil. Ni bilo na vasi soseda, s katerim bi se Jurgla ne bil toževal.

„Ko bi še takšna dva moža bila na vasi, niti hudobec bi tu ne hotel biti župan“, rekal je župan, ki je večkrat prepire, katere je Jurgla povzročil, potolaževal in stranke nagovarjal k spravi.

Radi samih tožeb je šlo Jurgli gospodarstvo rakovo pot. Navadno se je tožba končala s tem, da je Jurgla plačal vse stroške in včasih tudi globo, ki mu je bila naložena. Njemu je povsod primanjkovalo; pravnim prijateljem, odvetnikom pa je premoženje rastlo.

Ves nejevoljen in razjezen radi človeške nepravilnosti, vrnil se je Jurgla nekoč od sodnije hitro domu. Ne spregovorivši niti besedice z ženo, vsedel se je na klop k oknu ter je gledal na dvorišče.

Žena je izginila na tihoma iz sobe, da se burja, ki se je nabirala na čelu moža, ne znosi nad njo. Tudi otroci so odšli obiskat babico. V celi hiši je bilo tiho kakor pred burjo, le v sobi se je slišalo včasih vzdihovanje gospodarjevo. Ta pa ga ni slišal.

Na dvorišču se je sprehajala perotnina. Mlad, črn petelin je prišel do gnojišča, kjer je našel košček trdega, skuhanega krompirja. Takoj se ga je lotil.

Jedva je dvakrat zaključal v krompir, priletel je k njemu enako star, pisan petelin ter je hotel od brata imeti tudi en del krompirja. Črni je sprejel nepovabljenca s klofuto. Pisan je odskočil, toda zopet je letel h krompirju. Črni razjezen zaradi take predrznosti, napadel je svojega tovariša in ga podil od gnojišča. Med tem ko sta se petelina tepla, prišla je raca ter je krompir snedla.

Jurgla malo da ni zaklel, tako se je razjezil nad raco. Vstal je od okna in hotel jo je odgnati, ali radovednost je premagala njegovo jezo; vsedel se je zopet in čakal, kako se bo prepir končal.

Komaj je tatinska raca odšla, priletel je črni petelin, da bi krompir snedel, a tega ni bilo. Gledal je na desno — na levo, toda krompirja ni nikjer! V tem se vrne tudi pisani k pojedini. Ko zapazi, da je krompir izginil, ne tirja od sovraznika pojasnila, ampak takoj ga povabi na dvoboj.

Sovražnika se postavitva vsaksebi in nekaj časa se gledata. Na enkrat priskočita drug k drugemu in se kavsneta v glavo. Po tem uvodu odskočita narazen, a takoj se zopet spopadeta. Zdaj začneta kakor besna eden drugega kljuvati v meso. Največ sta merila na očesa. Pisani — malo nižji, a močnejši — zletel je črnemu na hrbet in kljuval ga je v vrat, da je kri curljala na tla. Ko se ga je črni otresel, skakala sta zopet eden proti drugemu, mahala s perotmi, po vsaki rani zacvilila toda odjenjala nista. Črni je že imel gol vrat; perje je bilo oskubljeno in koža strgana. Pisani je prišel ob oko.

Konečno se je dvoboj končal. Nasprotnika sta šla narazen, vlegla sta se na tla in cvilila od bolečin.

šoli v Doberlivasi, kamor so me poslali učiti se nemščine, ampak naučil sem se je v Velikovecu, kjer sem čez eno zimo stanoval pri nemških ljudeh in sem moral občevati z nemškimi otroci! In tako in ne drugače se bodejo Slovenci tudi še z naprej učili nemščine; ne v šoli na Slovenskem, ampak med Nemci, čeravno jim povsod vsiljujete vaše ničvredne nemčurske šole.

Drugi g. dopisnik odlikuje se posebno v tem, da „ničesar ne verjame, česar sam ne vidi“; pogledati in prepričati se, kako stvar stoji, pa noče, ker se boji resnice. Kajpak da je bolj varno in bolj previdno trditi: kdo ve, ali je tako — „es könnte — es dürfte — vielleicht“ itd. ... Ko ste „Mir“ vendar tako do dna „preštudirali“ („welche Ehre für den »Mir« und erst für den gefertigten Agitator, dass sich sogar so hochgelehrte Herren herabwürdigten ihn zu lesen“) pa vsaj niste prezrli opazke, da so originali nalog pri uredništvu na razpolago? — Dalje se g. dopisnik odlikuje s tem, da ima kar polna usta svoje „pedagogike“! Piše spoznavamo po petju, g. dopisnika v „Bauernzeitung“ pa vsakdo lahko spozna po njegovi pedagogiki. Pardon! Kako se je enkrat g. deželni šolski nadzornik Palla izrazil o tej čudni rastlini rožne doline? Pa prosim, brez zamere, da se drzujem vznepati take spomine!

Ker smo ravno pri spominih za minule čase, dovolite še eden „memento“! Kako je pa bilo tedaj — bilo je to, da pomagam slabemu spominu, ki je navadno tem slabiji, tem sitnejša in neprijetnejša ko je reč, katere se je treba spomniti — tedaj: bilo je to v začetku XX. stoletja, potem, ko so v „sattsam bekannten »Mir«“ zagledali beli dan „die hochgelehrten Vergleiche und pädagogischen Beobachtungen des slovenischen Agitators Matevž Ražun“; tedaj so bili v neki gostilni v Rožku zbrani sami „Fortschrittsmänner“ pristno nemške krvi in nemškega duha. Pogovarjali so se sevé o mojih člankih v „Miru“ in trdili so eden čez drugega: „E, saj ni res, kar ta Št.-Jakobski agitator piše; naša šola je izvrstna in naši šolarji znajo nemški in slovenski...“ Kar se oglasi eden izmed družbe in pravi: „Ja, meine Herren, es ist aber doch so; ich habe meinen Buben zu Hause versucht und habe ihm etwas schreiben lassen; er schreibt wirklich so, wie es im »Mir« steht!“ Z Bogom gospodje! Voščim samo še prav dober tek!

Matevž Ražun, župnik.

Državni zbor.

Dné 26. in 27. marca je zbornica v dolgih razpravah razpravljala o rentnih davkih in o skupnih sirotinskih blagajnah. Dotične predloge so se sprejele tudi v drugem in tretjem branju.

Dné 27. marca so se izvolile tudi delegacije. Za Koroško je izvoljen Doberniki, njegov namestnik je dr. Lemisch; za Kranjsko je izvoljen dr. Šušteršič, namestnik je dr. Žitnik.

Dné 28. marca se je razpravljalo najprej o državnih podporah. Sprejela se je tudi prošnja za odpis potresnega posojila na Kranjskem. Konečno se reši načrt zakona o rentnih davkih.

Dné 29. marca se najprej reši več manjših predlog. Sprejme se tudi vladni predlog, da se v

Raca, ki jima je krompir snedla in dvoboj opazovala, pristopila je k nasprotnikom ter se je smejala: „Tak, tak, tak!“

Petelina nista je pogledala; umirala sta od bolečin.

„Oh, jaz star osel! Tudi jaz sem takšen nemumnež, kakor ta dva petelina!“ vzkliknil je naenkrat Jurgla in udaril se je v čelo. „Jaz se vedno tožujem, proč mečem krvavo zasluženi denar, in drugi, kakor ta nenasitna raca, ima od mene dobiček, in se mi še znabi za hrbotom smeji. Moj Bog, odpusti mi, od zdaj bodem bolj pameten!“

Takoj je poiskal ženo in otroke in v potrdilo svojega trdnega sklepa je ukazal zaklati tatinsko raco. Gospodinja je zaklala raco in oba pohabljeni petelina ter je pripravila celi družini tečno jed. Že dolgo ni bil gospodar tako dobre volje v krogu svoje družine kakor pri tej jedi. Nad raco se je znosil primerno.

Od tistega dné je bil Jurgla ves izpremenjen. Nikogar ni razžalil, in ako je bil on razžaljen, odpustil je, ali pa je po mirnej poti prepričeval. Ko je bil dobre volje, je sosedom rad pripovedoval, kaj je bilo vzrok, da je prišel k pameti. Ob koncu svojega pripovedovanja je vsakokrat pristavil: „In sedaj, predragi, moram vsaj pet let dobro gospodariti, da prištedim, kar sem s tožbami po nemumnem razmetl. Varujte se vendar pravljanja!“

Smešničar.

* Mesar žene po cesti dva vola. Nekdo ga sreča ter ga povpraša: „No, kam pa vi trije?“ — „Mimo četrtega!“, odgovori mesar.

Celovcu hiše, ki se bodo na novo zidale ali povečale, oprostijo hišnega davka. Buren je sklep seje, v kateri se je zopet prav na široko razpravljalo o socialdemokratskem učitelju Seit-z-u. Razprava je bila burna. Kosali so se zlasti socialdemokratje, vse-Nemci s krščanskimi socialisti, kdo ima boljša pljuča. Vse-Nemci so pokazali zopet z najpodlejšimi med-klici, katere sliši le po beznicah, da so nam res — „überwerthig“.

S to sejo se je zaključilo zasedanje pred Velikonočjo.

Dopisi.

Djekše. (Fej obrekovalcu-odpadniku!) Splošna nevolja je nastala med nami, ko smo zvedeli o nečuvnem napadu na našega g. provizorja v luteranski „Bauernzeitung“ v 9. št. od 28. svečana t. l. Ali je mogoče, popraševali smo ogorčeni, da bi se nahajal v naši občini mož, ki bi bil zmožen takega grdega obrekovanja zoper našega tako vzornega, izglednega in vnetega dušnega pastirja? Da, žalibože, našel se je mož, neki kmet iz sosedne Kneže, mož, ki je poprej vedno z nami volil, ali pri zadnjih državnoborskih volitvah prodal je svojo krščansko prepričanje in svoj slovenski materni jezik za Judežovo ceno. Ker je pri zadnjih državnoborskih volitvah tudi propadel, tedaj je čutil potrebo, duška dati svojemu potrtemu nemškutarskemu srcu; šel je tedaj k znanemu nemško-liberalnemu voditelju neke sosedne občine in narekoval mu oni lažnjivi članek. Grdo obrekovanje je, ako trdi ovi národní odpadnik, da naš g. provizor iz samega maščevanja ni šel rajnega kmeta Rajniša pokopavat, ker je ta kmet pri zadnjih volitvah z liberalci potegnil. Saj je g. provizor sam šel bolnega Rajniša spovedat, in storil v ta namen štiri ure dolgo pot tje in nazaj, in to ob slabem vremenu. Pokopavat pa ga ni mogel sam priti, ker je bil res uradno zadržan, radi tega je sosednega g. župnika naprosil, da ga je on pokopal. Kje je tedaj le senca takega maščevanja? Prosimo tedaj g. provizorja, naj se ne dá po takem podlem obrekovanju nikakor ne vznemirjati, zagotavljam ga svoje neomahljive udanosti, spoštovanja in hvaležnosti in izjavljamo, da mu bomo vedno zvesto na strani stali. Onemu verskemu in národnemu odpadniku in obrekovalcu pa izrekamo svoje globoko zaničevanje. Sram ga bodi!

Več djeških faranov v imenu drugih.

Bistrica pri Pliberku. (Ljudsko štetje.) Občina Bistrica pri Pliberku šteje po zadnjem ljudskem štetju 1854 prebivalcev, in sicer po spolu 882 moških in 972 žensk. Po narodnosti, bolje po občevalnem jeziku, je 1792 Slovencev, 50 Nemcev in 12 drugih. „Nemce“ tvorijo učitelji (skupaj 10 oseb) železničarji in par drugih rodbin. Prebivalstvo se je torej od štetja 1890 za 121 duš zmanjšalo, ne pa toliko, kakor se je nedavno poročalo. Vas Podpeca s 535 prebivalci se je namreč pred par leti priklopila občini Možica in zato izkazuje Možica tak prirastek.

Vogrče. (Vreme. — Imendan.) Letošnje južno in mehko vreme prvo polovico meseca sušca je povzročilo, da je sneg začel naglo kopneti; nabrlo se je veliko vode in ker ni mogla v zemljo, ki je bila močno zmrznjena, drla je naprej iz gore po jarkih in potih, katere je močno poškodovala, kakor tudi po hlevih in kletih napravila več škode. — Praznik sv. Jožefa praznovali smo, kakor navadno vsako leto, prav lepo. Ker je tedaj tudi imendan našega č. g. župnika v p. Jožefa Tavšiča, čestitali in želeli smo mu ta dan, da bi ga ljubi ohranil še mnogo let, da bi nam mogel opravljati tudi za naprej božjo službo, in nas tudi poučevati o važnih kmetijskih rečeh. Ob sedanjem pomanjkanju duhovnikov se trudi imenovani gospod radovaljno še kot prileten starček v našo korist. Pri tej priložnosti naj še omenim, ali je to slučaj ali kaj, da ime naša fara z malo izjemo 8 mesecev, že več ko pol stoletja, same „Jožefe“ kot dušne pastirje.

Glinje. (Imamo župana!) Minuli teden smo si izvolili novega župana. Po hudi borbi je bila zmaga naša, razmerje glasov je 8 proti 4. Ves trud naših nemčurčkov se je razbil na trdni volji neustrašenih volilcev. Več njih liberalna modrost ni dosegla, kakor to, da se je volitev zavlekla za par mesecev. Pa nič ne škodi, bodejo vsaj zdaj tem bolj občutili udarec, ki so ga dobili po svojem ošabnem nosu. Župan je naš, naša kri, pravi slovenski kmetijski korenjak, g. Valentin Goričnik p. d. Knežnik v Glinjah, ki ima srce za svoje občane, za njih težnje in potrebe. Iz srca mu čestitamo in mu želimo mnogo uspeha pri delovanju za blagor občine! Vam, ostali bratje Rožani, pa kličemo: „Pogumno za nami naprej! Proč z mlačnostjo, proč z bojazljivostjo! Naš sovražnik ni vreden, da se ga bojimo. Pokažite ničvrednim izdajcem, da se znate pošteno bojevati za svoje pravice, in osramočeni naj se potem pitajo odpadniki pri umazanih judeževih groših! Malo več poguma in neustrašene vstrajne volje pri prihodnjih občinskih volitvah, in ljuba naša rožna dolina bo iztrgana iz krempljev grabežljivih tujcev in njihovih hlapcev, in vrlim rožanskim kmetom se ne bo treba več klanjati njihovi ošabnosti. V to pomozi Bog!

Borovlje. (Razno.) Pričenši s 1. aprilom hodi od tukajšnje pošte poštni sel po vaseh: Medborovnica, Glinje, Vesca, Zadole, Loka in Resenca. V Medborovnici, Glinjah in Resenci dobijo poštne nabiralnike. — Podljubelom je pred kratkim nek delavec na cesti napadel posestnika Ogrisa z lopato ter ga je težko poškodoval na glavi, da so ga morali prepeljati v celovško bolnišnico. — „Südmark“-ina podružnica je imela dné 24. sušca svoj letni občni zbor. Načelnik je tukajšnji zdravnik dr. Fr. Vetter. To si je treba zapomniti! — Za župana je zopet izvoljen g. Jan. Doujak, ki je na tem mestu že šest dob.

Škofice. (Zahvala.) Dolžnost nas veže, da izrečemo tudi na tem mestu svojemu dušnemu pastirju, vč. g. provizorju Št. Singer-ju, najprisrčnejšo zahvalo za ves obilni trud, ki ga je imel pri popravljanju naše farne cerkve. Posebno se je imenovan gospod trudil, da se je zidal nov stolp in da smo dobili tako lepodoneče nove zvonove. Nabiral je za to darove od hiše do hiše in le njemu se moramo zahvaliti, da so se izpolnile dolgoletne naše želje! — Za ves ogromni trud izrekamo torej za naš blagor neutrudno delujočemu gospodu provizorju najprisrčnejšo svojo zahvalo! Laži in sumničenje od nasprotne strani in vse grde napade nasprotnikov na njegovo osebo pa kar najodločneje obojamo, želeči, da ga nam Bog ohrani še prav mnogo let!

Škofiški farani.

Izpod Malega Strmca. (Ne ločimo se!) Res čudni ljudje lazijo okrog na tem božjem svetu. Nekaterim takim čudakom v naših vaseh je prišlo celo na misel, da bi se naj naše vasi odtrgale od občine Logaves. Da, celo podpise že beračijo okrog za ločitev in trudijo se za to zlasti nekateri Lipljani, med njimi seveda tudi učitelj! Saj brez teh ne gre nikjer kaka zgaga naprej. Nasproti tej agitaciji izjavljamo, da ravno mi davkoplačevalci v Dolah in Broničah, kakor tudi oni v davčnih občinah Lipa in Tmaravas nimamo prav nobenega povoda, ločiti se od občine Logavas, in nasprotniki torej delajo račun brez krčmarja! Sploh je zanimivo, kdo je ono prošnjo podpisal. Večinoma taki, ki tú niti domovinske pravice nimajo in so tú le od danes do jutri. Tudi način, kako nabirajo podpise, je značilen! Saj mnogi ne podpišejo preudarjeno ter samovoljno, marveč večinoma za — pijačo. N. p. je K., ki že težko je suh kruh ter ga mora večkrat pomočiti v vodo, kar je pri nas „bir“, podpisal za požirek žganja. Drugi je dobil namesto črnilo dobro mero piva itd. Posestnikov pa, ki gospodarijo že dolgo časa, pa niti vprašali niso. G. mojstra od šivalnega stroja pa opozarjamo, naj pri nabiranju podpisov vse dobro premisli in da konja vpreže na pravem kraju, da ne bo vozil — rakovo pot!

Novičar.

Na Koroškem.

Opozarjamo s tem posebej na inserat istrske vinarske zadruge v Pulju na zadnji strani našega lista. Vino je lani v Istri jako dobro obrodilo in je kapljica prav izvrstna. Zadruga bode vsakomur kar najbolje postregla in naj se torej rojaki pri svojih naročilih ozirajo nanjo!

Smrt vojaka. „K. Z.“ poroča: Dné 23. sušca je imel oddelek tukajšnjih huzarjev vajo v Belceneku. Huzar Vörös je stopil nekoliko iz vrste, a vodnik Bódi ga je zato sunil s sabljo trikrat v prsa tako, da se je Vörös zgrudil mrtve na tla.

Nezgode. V Celovcu je 27. sušca po noči na južnem kolodvoru vlak povozil delavca P. Stolenika. Odtrgalo mu je obe nogi. Ponesrečeni je mlad delavec in kratek čas oženjen. — Pri Stokenboju je dninar Gruber padel pijan v potok ter utonil. — V Liserhofenu se je utopila 26-letna cestarjeva žena M. Mesler. Zmešalo se ji je. — V Beljaku se je utopil 24-letni uradnik L. Scarpa. — Ko je dné 25. sušca šel posestnik Tribuč p. d. Mahorač na Zilici po stopnicah v svoje stanovanje, padel je tako nesrečno, da je na mestu obležal mrtav.

Duhovske zadeve. Č. g. Fl. Satz, župnik v Nemškem Plajbergu, je postal župnik pri Sv. Krvi. Prestavljen je č. g. Al. Mlinar v Čanjčah za provizorja v Šmarjeto ob Velikovecu.

Osebné novice. Cestar Jakob Kaiser v Žabnicah je sprejel od cesarja srebrni zaslužni križec. — Prestavljeni so gg. učitelji: Peter Hriberšek iz Šmihela nad Pliberkom v Celovec; A. Moro iz Črešenj v Loče; Em. Dell je nastavljen za učiteljico v Rožku. — Cesar je podelil bivšemu stotniku 17. pešpolka, sedaj ritmostru cesarske telesne straže na Dunaju, gosp. Jernej Andrejki, rodom Slovincu, plemstvo z naslovom „Livnogradski“. — Davčni kontrolor L. Gangeler

je prestavljen iz Podkloštra v Stari Dvor. Na njegovo mesto pride g. J. Žvan iz Borovelj.

Drobiž. Običajna javna tombola bo v Celovcu dne 14. aprila. — Zadnji sneg je napravil zlasti v leški dolini zelo veliko škodo. Plazovi so odtrgali več gozdov, mlinov itd. — Orožniki so lani na Koroškem naznanili 3477, zaprli 1250 oseb. — Koroški učitelji so začeli izdajati svoj list: „Kärntner Schulblatt“.

Iz slovanskega sveta.

V Londonu na Angleškem živi 1500 Poljakov. Velika večina izmed njih služi si kruh v raznih tovarnah kot delavci ali pa so rokodelci. V severnem okraju mesta imajo svojo poljsko cerkvice, kjer opravljata dva mlada poljska duhovnika službo božjo. Sedaj si hočejo tamošnji Poljaki sezidati tudi poljsko šolo, da bi se jim mladina ne odtujila.

Napredek obrti na Ruskem. V l. 1899. in 1900. je ruska vlada potrdila pravila sledečih ruskih družb na delnice: 18 kemičnih tovarn s premoženjem 11.300.000 rubljev; naftovih podjetij se je ustanovilo 15 s premoženjem 27.550.000 rubljev; rudniških podjetij se je ustanovilo 19 z glavnico 62.110.000 rubljev. Tovarn za sladkor je bilo ustanovljenih 16 z glavnico 9.150.000 rubljev; tovarn za cement se je ustanovilo 10; tovarn za glinaste izdelke 5 in 4 steklarnice. Iz tega izkaza se razvidi, kako nenavadno hitro raste velika obrt na Ruskem.

Proračun ministerstva in Slovaki. Pred nedavnim je bil v ogerskem državnem zboru na dnevnem redu proračun naučnega ministerstva, ali tudi letos niso Slovaki ničesar dobili od mažarske „pravice“ in postave. Za svoj davčni denar nimajo Slovaki niti ene slovaške šole, dočim se na Ogorskem sto tisoči izdajajo za mažarsko opero in mažarsko narodno gledališče, v katerih se predstavljajo tako nenravne igre, da se vsakemu poštenemu človeku gabi. Tem večji je torej greh, ako se za nje izdaja toliko denarja, za kateri bi se lahko mogla sezidati in vzdrževati cela vrsta slovaških šol. Zgoraj sem omenil, da Slovaki od proračuna naučnega ministerstva ničesar niso dobili, ali nekaj so vendar le sprejeli. V celem morju števil nahaja se nekaj majhnih števil za znanstvene zavode in od tega dobi slovaška „Muzealna společnost“ 600 kron! Od toliko milijonov dobi slovaški narod, ki šteje tri milijone duš, samo 600 kron, pa še to ne brezpogojno, zakaj za to skrbi že glavno nadzorstvo znanstvenih zavodov. Tako so se n. pr. lanske leto morali za to podporo kupiti mažarski vezilni izdelki, ki za slovaški muzej nimajo nobenega pomena, morali so se oskrbeti mažarski napisi na posamezne predmete itd.

Kako se godi Poljakom na Pruskem? Skoro neverjetni, naravnost smešni strah imajo Prusaki pred pruskimi Poljaki. Dobrih dva in pol milijona je Poljakov pod prusko vlado; a složni so in zavedni katoličani. V deželnem zboru dobivajo pomoč tudi od nemških katolikov, posebno če se gre za ohranitev sv. vere. Toda pruska se je po načelu surovega Bismarka, največjega sovražnika Slovanov, zaklela, da ponemči, ali uniči zadnjega Poljaka na pruski zemlji. Darovala je v ta namen (kulturni?) glavnico 200 milijonov mark. Nemške šole se zidajo, poljska posestva se kupujejo, izdajice plačujejo. Dvakrat toliko je Poljakov kakor nas Slovencev in — vendar nobene narodne ljudske šole nimajo. Kaj takšnega v srcu liberalne Evrope! Požrtvovalni Poljaki pa vzdržujejo sami svoje narodno-verske šole, kakor n. pr. dobrosrčni Slovenci šolo v Št. Rupertu pri Velikovem. Povsod seveda tega ne morejo. In tako morajo katoliški poljski otroci v protestantske, trdo nemške šole! Te šole pa hoče imeti vlada strogo verske, t. j., protestantske, tako da poljski otrok z narodnostjo vred zgubi tudi svojo vero. 43.000 katoliških otrok samo na Pruskem je brez katoliškega nauka! Tudi v javnem življenju vlada ista surovost. Pisma s poljskim napisom pruska pošta še v čisto poljskih krajih noče prejemati in odpošiljati. Pri 6. polku, kjer je nad polovico vojakov Poljakov, so prepovedali Poljakom poljske pridige. V mestu Hannover so poljske družine prosile za eno narodno šolo. Hitro pride odgovor: Poljak postane Nemec le v nemški luterski šoli. Žalostno!

40 letnica oproščanja ruskega kmeta. Dne 4. sušca je minilo 40 let, odkar je ruski car Aleksander II. podpisal oni imenitni ukaz, s katerim je bil ruski „mužik“ (kmet) oproščen robstva in postavljen v vrsto svobodnih občanov. Od tistih mal je nastala na Ruskem nova doba. Kakšen uspeh se že vidi na vseh straneh! Namesto Rusije, zvezane s krutim samosilstvom, vidimo danes Rusijo z obrtnijo in trgovino, ki žuga uničiti obstanek prvih obrtnijskih in trgovinskih držav. Na mestu samosilne Rusije imamo pred seboj Rusijo z omiko in kulturo, ki vzbuja strah v najbolj omikanih narodih; vidimo Rusijo s slovstvom, ki zavzema prvo mesto v svetovni književnosti. Časi se spreminjajo.

Pred 40. leti so národi s staro omiko vihali nos, ko se je govorilo o Rusiji. Samosilna Rusija ni imela veljave pri Nemcih, Angležih, Francozih itd. In danes? Med tem, ko Angleži z orožjem v roki pod jarem spravljajo svobodne národe v Afriki in puščajo sto tisoče ljudi v Indiji umirati od lakote; med tem ko Nemci, da bi si osvojili trgovino tujih svetov, igrajo nalogo srednjeveških klativitezev; med tem, ko se v Avstriji bije obupni boj za obstanek med posameznimi národi, boj pri katerem Nemci rabijo pesti, kamenje in palice: skrbi Rusija v miru, da bi svoje ljudstvo omikala in gmotno zavarovala. Stari germanski in romanski nositelji omike so se že postarali in na svetovnem obzorju se pojavlja nov, krepak, življenja poln širitelj omike — Slovanstvo, in s tem napravlja veliko skrbij in jeze posebno Nemcem. —án.

Križem sveta.

Žganjpitje in — šole. Zmirom bolj in bolj se začne v Avstriji gibati zoper — svetovno kugo — žganjpitja. Druge države so nas itak že prehiteli. Predlanskim se je tudi na Koroškem sestavilo neko društvo, z lepim namenom, da se pogubno žganjpitje omeji. Na čelu tega društva smo z veseljem videli najvišje cesarske in cerkvene zastopnike. Kaj zdaj to društvo dela, nobeden ne ve. Na Češkem se je tudi sestavil posebni deželni odbor, ki se naj posvetuje o izdatnih sredstvih za omejitev žganjpitja. Predsednik gosp. dvorn. svet. dr. Pele je predložil odboru več nasvetov: Prvi med njimi je ta, da se vzamejo v šolske knjige (berila) ljudskih, meščanskih in srednjih šol, poljudno pisane razprave o hudem vplivu žganja na človeško telo in razum, ter sploh na celi národni razvoj. —r.

Kako delajo na Pruskem za verno ljudsko šolo. V pruskem deželnem zboru je naučni minister Studt strogo poudarjal, da mora imeti ljudska šola izrečno verno značaj. Drugi minister pl. Miguel je zopet strogo obsojal, da se najdejo med učiteljski krogi hujskači, ter da se širijo med učitelji nevarni, brezverski in puntarski članki; s takim početjem si škoduje celi stan najbolj sam ter daje otrokom slabi vzgled. Katoliški centrum je zahteval, da naj se okrajno šolsko nadzorstvo nikdar ne odtrga od okrajnega duhovnega urada. Najbolj pa je osupnila liberalni svet izjava nemškega cesarja sama, katero je s posebnim poudarkom izrazil pl. Krocher-ju, predsedniku pruske zbornice. Z ozirom na znani napad na cesarja v Bremskem mestu je namreč rekel cesar, da opazuje od dne do dne večjo razdivjanost med mladino, od dne do dne bolj gineva spoštljivost do predpostavljanih; temu nasproti morajo vsi delovati, a izdalo prej ne bo, dokler ne spravimo šole v pravi verski tir. Tako na Nemškem, na Pruskem, v pruski zbornici! Kaj pa mislijo naši liberalci? — Protestanti se potegujejo za versko šolo; kaj mislijo o tem naši „katoliški“ učitelji.

Naša gospodarska organizacija.

Gospodarska zadruga v Sinčivasi.

Za setev si je zadruga priskrbel za svoje ude od c. kr. kmetijske družbe v Celovcu dobre francoske lucerne in pripravnega travnega semena. Kdor hoče torej imeti dobrega čistega semena po srednji ceni, naj si jo išče v zadrugi.

Kdor bo želel za spomlad mavca (gipsa), naj se, če mogoče, pravočasno napové, da se bo blago naročilo po vagonih in moglo ceneje oddati.

Opozarjamo ude na svoj izborni čistilni stroj za deteljo! Stroj vzame gotovo predenico, odstrani tudi popolnoma trpotec. Za malo odškodnino je stroj zadrugnikom na razpolago. Po služujte se ga marljivo, da bote očistili deteljišča, saj si sami lahko izračunate, kako velikansko škodo trpite vsled mnoge predenice, ki jo imate po deteljah.

Nadalje resno opozarjamo zadrugnike, ki so si sedaj le-tu izposodili žito za setev, naj nam do tično žito ali vrnejo ali pa plačajo; zadruga zdaj še ne zamore toliko, da bi izposojevalcem dolg kar podarila. Zaradi slabega vračevanja letos žita za seme ne bomo posojevali.

Občni zbor. Dne 10. marca je imela zadruga svoj letni občni zbor v Škocijanu. Na tem občnem zboru se je poročalo o letnem računu. Do biček zdaj stroškov še ni pokrtil, in sklenilo se je, da se deficit pokrije z odpiskom od glavnih deležev pri lastnikih, ki so ta odpis prostovoljno dovolili. Primanjkljaj je torej pokrit, a zadruga mora, da bode sama zamogla pokrivati svoje število, delovati kakor delajo privatne firme, in ne more deliti dobrot, predno nima svojega dobička. Vsled tega letos ne bomo izposojevali žita. — Ob enem sta se pri občnem zboru volila dva nova odbornika: g. Luk. Oraž p. d. Primožič, in g. Ant. Cikulič p. d. Spajzar. Izvoljena sta volitev sprejela.

Razvoj zadruga nas zadovoljuje. Prve težave so precej minule in od leta do leta bomo lažje gospodarili; dokler pa zavod ni dovolj krepak, da za-

more sam obstati, ima toliko prijateljev, ki ga bodo držali z vsemi močmi. V škodo pri podjetju nikdo priti ne more, ker društvo ne spekulira z denarjem, hiše imajo vedno svojo vrednost, in žito se vselej lahko prodá. Ljudje, ki so jih naši nasprotniki preplašili, češ: toliko in toliko bodete morali škode plačati, pač ne vedó, da so zadnjič nekateri dobrolski kmetje našincem pravili: „Denite pri volitvah „farje“ strani, in tudi mi bomo pristopili!“ Tistim dobrolskim prepametnim gosposkim kmetom na tem mestu povemo, da jih naši kmetje ne potrebujejo, dokler bodo oni v najvažnejše zastope, kakor v občino, volili doktorje, in kramarje volili za župane nad kmeti! Taurer, dr. Haas in dr. Grassl bi bili slabi načelniki zadruga, zato se taki zvezi rajši odpovemo. Naj doktorji napravijo svojo zadrugo, ki bo bolj nobel, kot zadruga gospodarjev v Sinčivasi!

Upamo, da se bo „Miru“ še poročalo, kako neznosna postaja ošabnost naših liberalnih nasprotnikov! Zato je treba svojega društva se tem tesneje oklepati. Prosimo posebno čast. duhovščino, naj našo zadrugo podpira kjerkoli le mogoče, in naše kmete pozivljamo, naj svoje potrebščine, v kolikor mogoče, nakupavajo v naši prodajalnici. Saj se nam zdi, da naša prodajalnica tako v dobrini blaga, kot v cenah popolnoma tekmuje za vsaktero drugo.

Zadrugnikom naznanjamo žalostno vest, da nam je g. poslovodja hudo obolel. Njegovo delo bo odslej opravljala odločna njegova gospá, ki je trgovine vajena in izurjena, kot katerikoli trgovec. Načelnštvo zadruga bo skrbelo, da zavod vsled te velike izgube ne bo trpel.

Prodajanje leče. Pri dejstvu, da je cena leče zdaj vsakokrat začenši od meseca septembra naprej neprenehoma padala, je zadruga, ki je bila pri prejetanju plačevala bolj slabo dnevno ceno, predlanskem in lani prišla pri tem v škodo. Ker je vsled razvoja prometa priborila si velika moravska in ruska leča trg, kjer se je nekdanj prodajal naš drobni sad, se je bati, da bomo s to prikaznijo morali vsako leto računati, da bo leča imela hitro v jeseni kaj cene, da se pa pozneje sploh več prodati ne bo dala. Zato bo zadruga v jeseni, še predno se žetev začne, napravila shod, na katerem se bo vsakdo, kdor hoče prodajati leče, zavezal za gotov kvantum, ki se bo potem razprodal, predno je blago še namlačeno. Tako se bo blago najboljšje in najložje prodalo, ker velike firme, ki se zanj zanimajo, že koncem avgusta nakupavajo. Na to naše zadrugnike že zdaj opozarjamo. Če hoče zadruga obstati, sme vsprejemati le tako blago, ki se tudi dá prodati, sicer bi kmalu mogli vse zapreti. Zato naj nam naši prijatelji ne zamerijo, če se kedaj kakega blaga branimo, saj tudi prekupei ne morejo vsikdar vsega sprejemati. Ko bomo enkrat bolj pri moči, bomo tudi ljudem mogli bolj ustreči.

Gospodarske stvari.

Krt je koristna žival. Poleg miši so veliki kvarljivci v drevesnici tudi podjedli ali ogrei. Te požeruhe prepoditi je pa še mnogo težje, nego miši. Pa Bog nam je dal izvrstnega pomagača, katera pa človek še prav premalo pozna ter celó misli, da mu je velik sovražnik. V neki drevesnici so ogrei vsako leto mnogo, zlasti mlajših dreves spodjedli. Kar pride v drevesnico krt. Vsako jutro je bilo v vrtu veliko kar čisto svežih krtin in videti je bilo, kako oblastno in neusmiljeno novi gost gospodarji po vrtu. In glej! Od tistega časa ni bilo več najti v vrtu spodjedenega drevesa.

Sadno drevje potrebuje mnogo vode. Privliti se mu pa mora ne le prav pri deblu, temveč daleč okrog, kakor sežejo korenine. Posebno je dobro polivanje, ako se je prej pognojilo okrog debla. Voda raztopi gnoj in ga nese h koreninam.

Grah in drugo vrtnarsko seme ubranimo v zemlji mišim najbolje s tem, da seme prej malo namočimo v vodi, potem pa je potresemo s takozvanim „meningom“. Takega semena se ne dotaknejo ne miši ne ptiči.

Ako te piči čebela najbolje storiš, da izdereš žrelo ter da si obribaš pičeno mesto z jesihom. Priporočati je tedaj vsakemu čebelarju, naj nosi nekoliko jesiha seboj, ali pa naj ga ima shranjenega v čebelnjaku.

Dobro zdravilo konjem, ki imajo naduho. Naberimo dobro zrelih brinjevih jagod, stolči jih in zmešaj z nekoliko strdi (medu). Dobro je tudi priliti nekaj lanenega olja, to vse se napravi v svalke, kateri se dajejo konju po 2 do 3 krat na teden. Tako je svetoval prijatelj, ki je na ta način popolnoma ozdravil bolnega konja.

Predenica (Kleeseide) se pokonča, če jo dobro poskropiš z vodo, v kateri je na 100 litrov vode namešane 3 kilograme železne galice (železni vitriol). To poskropljenje ne škoduje ne drugi klaji ne živini.

Preveč ne polivaj spomladi. V aprilu in maju potrebujejo rastline več gorkote kakor pa

moče. Tudi moče ne prenašajo. Prilivati moraš le sveže posejanim rastlinam in tistim, ki nimajo globokih korenin.

Tržne cene.

V Celovcu, dné 28. marca 1901.

Ime blaga	na birne		na hektolitru		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	20	12	75	— bik
rž . . .	10	28	12	85	— pitani voli
ječmen . . .	—	—	—	—	74 vprežnih volov
oves . . .	5	—	6	25	17 juncev
tursica . . .	7	50	9	37	65 krav
pšeno . . .	14	—	17	50	— telica
fižol . . .	—	—	—	—	10 pitanih svinj
krompir . . .	1	80	2	92	94 prascev
deteljno seme	76	80	96	—	
ajda . . .	6	80	8	50	

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po 270 K do 300 K, krave po 120 K do 240 K.

Sladko seno je meterski cent po 6 K 20 v do 7 K 20 v, kislo seno po 5 K 20 v do 6 K — v, slama po 5 K 10 v do 6 K — v.

Promet je bil slab.

Velikovec, dné 27. marca. Prignali so: 192 volov, 47 krav, 8 telic, 2 teleti. Cena za pitano živino 60 do 62 kron, za vprežno živino 52 do 58 kron za meterski cent žive vage. 54 ovc, 1 kozo, 45 živih, 3 zaklanih svinj. Promet je bil slab.

St. Pavel v labudski dolini, dné 12. sušca. Prignali so: 690 pitanih in vprežnih volov, 48 juncev, 112 krav. Cena pitanih volov 60 do 64 kron, vprežnih volov 52 do 58 kron meterski cent žive vage. Sejem je bil dobro obiskan. Promet je bil precej dober. Kupci so bili iz Moravskega in Nižje-Avstrijskega.

Grebij, dné 26. sušca. Prignali so 300 pitanih volov, 105 vprežnih volov, 85 juncev, 92 krav, 25 telic, 7 telet, 20 svinj. Cena pitanih volov 56 do 62 kron, vprežnih volov 44 do 50 kron meterski cent žive vage. Sejem je bil srednje obiskan. Promet je bil slab. Kupčija je bila srednja. Kupci so bili iz Tirolskega, in mesarji iz okolice in Celovca.

Vabila.

St. Jakobska posojilnica v Rožu ima izvanredni občni zbor na velikonočni torek dné 9. aprila ob 2. uri popoldne v svoji gostilni v St. Jakobu. Na dnevnem redu je: 1. Preosnova posojilnice v zadrugo z že pri zadnjem občnem zboru sklenjeno izpremembo pravil. 2. Poročilo o popravilju posojilnične hiše. — K obilni udeležbi vabi vse udeležence. **načelnistvo.**

Hranilnica in posojilnica v Velikovecu, registrovana zadruga z neomejeno zavezo ima svoj letni občni zbor dné 10. aprila t. l. (prvo sredo po veliki noči) v posojilničnih prostorih ob 2. uri popoldne s sledečim vsporedom: 1. Pregled in odobrenje letnega računa. — 2. Razdelitev in poraba čistega dobička. — 3. Volitev odbora — 4. Razni nasveti. — Ako bi ob določeni uri ne prišlo zadosti združnikov, se ob 2. uri popoldne tistega dné vrši občni zbor brez ozira na število udeležencev. **načelnistvo.**

Listnica uredništva.

Vsem svojim dopisnikom, naročnikom in bralcem voščimo prav veselo velikonočne praznike in srečno aletujo!

Gospod dr. J. Haas, c. kr. notar v Dobrlivasi. Vaš „popravek“ ni prav noben popravek ter ni sestavljen v smislu tiskovnega zakona. Zato ga ne „obelodanimo“. O stvari, katero „popravljate“, pa bomo še spregovorili, in torej — na svidenje prihodnjic!

Loterijske številke od 30. marca 1901.

Gradec	33	31	87	68	22
Dunaj	58	73	47	15	54

NAZNANILA.

Brady-jeve želodčne kapljice

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

pripravljene v lekarni „pri ogerskem kralju“

C. Brady-a na Dunaju I., Fleischmarkt 1,

so starodavno in znano pomagilo, ki krepi želodec pri slabi prebavi in želodčnih težavah.

Ena steklenica stane . . . 40 kr.
Dvojnata steklenica . . . 70 „

Zopet moram opozarjati, da moje kapljice ponarajajo. Pazi se naj torej pri nakupu na zgornjo varstveno znamko s podpisom C. Brady in zavrne se naj vsak izdelek, ki nima zgornje varstvene znamke in podpis C. Brady.

Želodčne kapljice lekarnarja C. Brady

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

so zavite v rudeče škatljice in imajo podobo Marijacejske matere božje kot varstveno znamko. Pod varstveno znamko mora biti zraven stoječi podpis C. Brady.

Posamezni deli so navedeni.

Želodčne kapljice se pristne dobivajo v vseh lekarnah.

Tiskarna družbe sv. Mohorja

se uljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pisemenih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Vrvarskega učenca

takoj sprejme Janez Verničnik, vrvarski mojster v Ziljski Bistrici na Koroškem.

Dva krojaška pomočnika

za stalno sprejme Gregor Odrei, krojaški mojster v St. Juriju nad Celovcem, p. Celovec.

Istrski teran.

Podpisana zadruga ima v svoji zalogi še ogromno množino istrskega terana, katerega želi preje nego nastopi vročina prodati.

P. n. g. trgovci in gostilničarji se opozarjajo, da dobé pri večjem naročilu jako izborno vino po zelo ugodni in nizki ceni.

Istrska vinarska zadruga,
Pulj (Pola — Istra).

Patentovane
ročne in nahrbtne škropilnice za
žvepljanje,

delujoče na eno in dve strani.

Patentovani stroji za pokončevanje peronosper
najnovejših sestavov.

Brizgalnice za ogljikov sulfid (injektorji)
zoper filoksero.

Priprave za streljanje zoper točo.

Posebne brizgalnice za sadno drevje in vse druge priprave za sadje- in vinorejo
pošilja za najnižje tovarniške cene

IG. HELLER, DUNAJ II., Praterstrasse 49.

Vsaka gospodinja
in mati

se mora blagrovati, katera
rabi z ozirom na zdravje,
varčnost in dobri okus
Kathreiner-Kneippovo sla-
dno kavo (pristno samo v
znanih izvirnih zavitkih).